

grandesa en Poblet, en Santas Creus, en la seu de Barcelona, y en cent altres monuments que proven lo qu'era llavors l'arquitectura en la nostra terra.

Lo present y'l pervindre poden simbolisarse per lo qu'es coneix com á *modern style*, puig qu'encar que exòtich, té quelcom de cosmopolita que s'avé perfectament amb el caracter general de las modernas societats, ja que totes ellas, per la facilitat de comunicarse y relacionarse unas amb altres, tenen un vernís superficial que fá que s'assemblin exteriorment, encar qu'interiorment totes conservin sa fesonomia particular.

De manera qu'aqueix istil que podríam anomenar catalá, tindria com á estructura y línia generals, lo gòtich, com representant el passat gloriós, la Catalunya d'altres temps, el poble catalá no influenciat per ningú, es á dir, representant tot lo que d'historich y tradicional té l'actual mohiment de reivindicació; y tindria com á accessori y condicional, aqueixa incertitut y vaguetat característiques de lo que s'en diu *modernisme*; y aqueixa incertitut y vaguetat que vindria á modificar las seguras y fermes línia del art gotich, mes sense que las arrivessin á desfigurar, simbolisarian perfectament las llyutas, els mohiments d'avens y de retrás, els duptes, l'esperansa que re-

naix, en una paraula, simbolisarian aqueix estat de neguit y d'activitat que atravessa nostra pátria, aqueix estat que modifica aparentment al poble catalá, mes qu'en realitat no fá sino que torni á sortir més potent la personalitat de Catalunya.

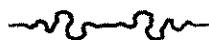
Crech qu'am lo dit n'hi ha prou pera convencers de la possibilitat y fins relativa facilitat de portar á la práctica la teoria sustentada en aqueix article.

Per la meva part, crech qu'el dia que tots els arquitectes cataláns estimin com dehuen á Catalunya, y posin tot son esforç en pro del art catalá, després d'haver estudiat fonament lo que aquí's feu en temps millors per l'arquitectura, aquell dia, aqueix istil per qual creació no m'ha de dordre cap sacrifici, estich convensut que naixerá sens cap esforç, y aquell dia si que podrém ocupar un lloch d'honor dins del mohiment artístich general del mon.

Aixís, lo que tots devém fer es estimar á Catalunya, y estimarla forsa, perque d'aqueix modo, ajuntant tots els nostres esforços, demostrarem á la Humanitat que podém y volém anar sols.

D. Sugrañes.

Reus, Septiembre, 1901.

RIMA

Cuántas veces, mis manos en tus manos,
mis ojos fijos en tus ojos negros,
han resbalado ante los dos las horas
de una noche de estío en el silencio....

Cuántas veces, después de haber gozado
de la emoción de un beso,
he apagado mi sed insaciable
bebiéndome el perfume de tu aliento...

Luego, lejos de tí y ante los libros
—mis viejos compañeros—
cuántas veces noté mis ojos húmedos
sintiendo la nostalgia de aquel tiempo...

De tu aliento el perfume delicado
que vivo lo recuerdo!
Cuántas veces pensé, mi amor perdido,
si llevas una flor dentro del pecho.

R. Surriñach Senties.

Folk-lore (1)

Lo folk-lorisme ha posat a la nostra terra fortes i fondes arrels i ha donat ja els seus fruits, més encar que s'ha fet força cosa no hem de creure pas stroncada la dèu ont begueren els patriarches de la litteratura popular cathalana. En Milá i Fontanals, en Pelai Briz, En Marian Aguiló, En Victor Balaguer i En Maspons i Labrós. Resta molt encar per a recullir i a bon segur trigarem temps a veure un Romancer general, un Cançonner complert, una aforística acabada i una bona collecció de contes i rondalles. Cal que no s descoratgi mai doncs i s vagi cercant am compte tot lo que fou la vèu d' a hir, lo passat d'una raça,

(1) De l'anglués *Folk*: gent, poble, gernació, multitud; i *lore*, sciencia, doctrina, llicó, coneixements; vé a esser el *vox populi* dels llatins.

d'una patria, que renaix... ¡Quantes cançons i corrandes, lligendes i tradicions, endevinalles i maximes hi ha per arreplegar i que sembla que fugin cuitoses de ciutat i s'arreconin i amaguin per les viletas i pobles petits de montanya. Tot és ressó de les creences, de l'istoria i de ls costums del poble, recordança de l'avior, llevat de molts secles de la collectivitat cathalana. Jo recoman a tots els que gustin d'excursions i caminades, i tinguin en son cor, amor per Cathalunya, que s'afflicionin al estudi de les coses del poble, que s preocupin de lo que roman l'antigor, qu'arrepleguin les despulles que se serven del temps de la velluria, qu'enriqueixin la nostra litteratura amb els thresors valiosissims del Folk-lore, ell ens farà sentir en la lyrica els plors i planys del poble que s queixa, lo sbarjo del cor qu'estima; en l'aforisca hi trobarem un planter d'idees plenes de bonitat i sanesa, en la tradició, lo stoig de les